Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Я переходжу до іншої, бо життя тут з кожним роком стає все нестерпнішим!

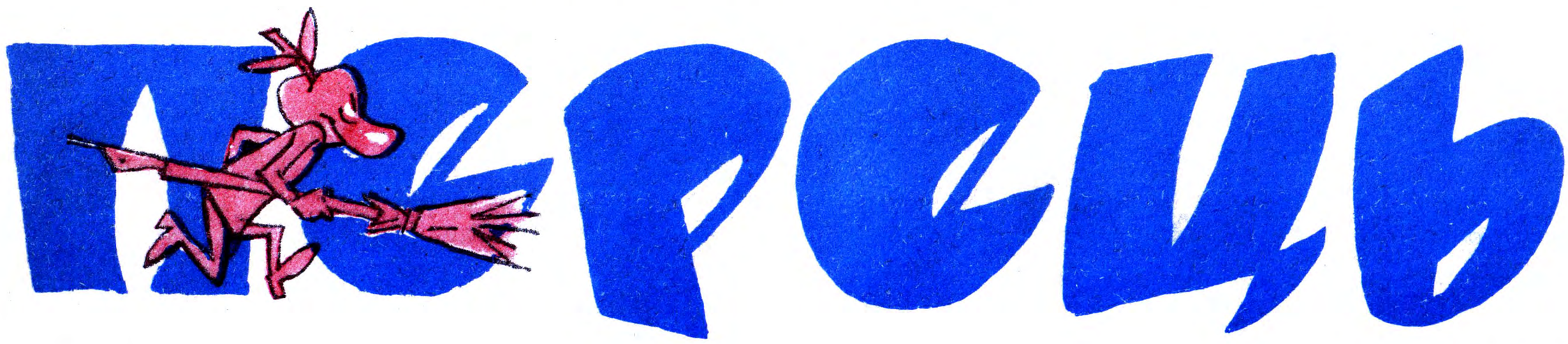

№ 4 (806). Рік видання 43-й Ціна номера 12 коп. КИЇВ. ЛЮТИЙ 1969

Здоровенькі були, гр. М. С. Пилипчук!

Чує моє серце, що таке строго-офіційне звертання трохи покоробить вас.

— Коли пише іншим,— скажете ви,— то якось інтимно звертається, «вельмишановним» величає, по імені та по батькові називає. А мені все «гр.» та «гр.». Богу дякувать, я ще не розтратник, так що міг би й товаришем назвати. Не одсохла б рука, якби й написав «Здоровенькі були, Миколо Софроновичу». Є і в мене ім'я та по батькові, і посада солідна в мене є.

Все це вірно, все це так, і, повірте мені, гр. Пилипчук, що, коли я читав вашого схвильованого листа, адресованого в кілька інстанцій, то перебував у такім ударі «нежных чувств», що мені хотілося не тільки товаришем, не тільки вельмишановним, не тільки ім'ям та по батькові вас назвати, — мені страшенно хотілося благородним, чуйним, милим, неспокійно-розпрочудесним вас наректи. Хай знають усі, усі, усі лицаря совісті і честі, для котрого турбота про живих людей є першим і святим ділом!

Але боюсь, що читачі не зрозуміють ніжних порухів душі моєї, якщо я не познайомлю їх із цим зворушливим людським документом. Скажуть: продає кота в мішку! Отож, щоб не було ніяких пересудів, я наведу його тут повний текст, не змінивши в ньому ні титла, ні коми:

«ПРЕДСТАВИТЕЛЬ
УКРАИНСКОГО ОБЪЕДИНЕНИЯ СОВЕТА МИНИСТРОВ УССР «УКРСЕЛЬХОЗТЕХНИКА»
при Управлении ПРИДНЕПРОВСКОЙ железной дороги
г. Днепропетровск, Гагарина, 143/36 тел. 3-28-89
№ 2-У кс 10 декабря 1968 г.

ПРЕДСЕДАТЕЛЮ ВИННИЦКОГО ОБЛАСТНОГО ИСПОЛКОМА СОВЕТОВ ДЕПУТАТОВ ТРУДЯЩИХСЯ

Копия: ПРЕДСЕДАТЕЛЮ ИСПОЛКОМА РАЙОННОГО СОВЕТА ДЕПУТАТОВ ТРУДЯЩИХСЯ.
—»— ПРЕДСЕДАТЕЛЮ КОЛХОЗА «РОССИЯ» КАЗАТИНСКОГО РАЙОНА ВИННИЦКОЙ ОБЛАСТИ.
—»— с. МШАНЕЦ КАЗАТИНСКОГО РАЙОНА ВИННИЦКОЙ ОБЛАСТИ г. ПИЛИПЧУК Анне Александровне.

Лист гр. М. С. ПИЛИПЧУКОВІ — представникові Республіканського об'єднання «Укрсільгосптехніка» при управлінні Придніпровської залізниці.

Я обращался дважды в исполком районного Совета депутатов трудящихся г. Казатин об оказании помощи строительными материалами гр. ПИЛИПЧУК Анне Александровне, которая является инвалидом 1-й группы — пенсионерка колхозница, получающая 12 руб. пенсии. Проживающая — село Мшанец Казатинского района Винницкой области, проработавшая в колхозе более 25 лет, гр. ПИЛИПЧУК Сафрон Оверкович (муж) тоже проработал в колхозе до кончины, который умер в 1965 году. Дом (хата) покрыта соломой, которая согнила, пришла в полную негодность, крыша течет. Председатель исполкома Казатинского райсовета депутатов трудящихся своим письмом сообщил мне, что гр. Пилипчук А. А. поставлена на очередь. Письмо № 593/11 от 22 июля с. г. Правда, на строительство печки, которая развалилась от протекания крыши, колхоз «Россия» выделил помощь 70 руб., за которые был нанят специалист и построена печка. Я проездом заезжал проверить, но ничего не сделано.

Прошу Вашего вмешательства, дать указания о выделении строительных материалов.

ПРЕДСТАВИТЕЛЬ УКРАИНСКОГО ОБЪЕДИНЕНИЯ «УКРСЕЛЬХОЗТЕХНИКА» (Н. ПИЛИПЧУК)».

От що значить добра душа, от що важить добре серце!

Подумайте тільки. Живе й працює людина аж де — в Дніпропетровську і раптом дізнається, що десь на Вінниччині, в далекому, далекому селі Мшанець, у старенької колгоспниці-пенсіонерки «от протекания крыши» піч у хаті завалилася. Дізнається і сприймає лиху скруту гр. Пилипчук, як особисте нещастя. Дізнається і геть чисто втрачає спокій. Можливо, не їсть і не спить, а все б'є на сполох, сигналізує про цей сумний факт у державні й громадські інстанції. Сигналізує один раз, сигналізує другий раз. Та не формально сигналізує, а наполегливо, енергійно вимагає, щоб пенсіонерці негайно помогли грішми й будівельним матеріалом.

Мало того! Ця людина не зупиняється на самих сигналах. Зверніть увагу на останнє речення останнього абзаца листа. «Я проездом заезжал проверить, но ничего не сделано» — з гнівом благородним кричить ця добра, ця чуйна, ця мила, ця неспокійно-розпропрекрасна людина. Подумати тільки — де село Мшанець, а де місто Дніпропетровськ!

Але цю людину не зупинив ні сніг, ні вітер. Цю людину не злякали ні простори, ні злигодні побуту транзитного пасажира. Вона все здолала, все знесла в ім'я добробуту й щасливої старості далекої громадянки Пилипчук.

Повірте на чеснім слові, — коли все це я зважував і передумував, то мені теж хотілося крикнути на повні груди:

— Слухайте ви, бюрократи! Слухайте ви, сухарі! Слухайте ви, байдужі й холодні душі, які ще подекуди трапляються! Он на кого рівняйтеся, он у кого вчіться, як добро робити, як на сторожі інтересів громадян наших стояти!

Та не вспів я і пікнути, як до ушей моїх долинув приємний жіночий голос. Це був голос тов. Леонтієвої — голови Комсомольської сільради, на території якої мешкає старенька громадянка Пилипчук. В її голосі, скажу я вам, теж бринів благородний гнів:

— Довожу до вашого відома, що Ганна Олександрівна Пилипчук, яку представник «Укрсільгосптехніки» Микола Софронович Пилипчук так офіційно іменує у своїх листах «громадянкою», доводиться йому рідною мамою. Вона його молоком своїм материнським вигодувала, у світ широкий вивела, а тепер, як бачите, така шана. Це, по-перше. А, по-друге, де це бачено, де це чувано, щоб рідний синочок, при такій зарплаті і при такому становищі, кидав напризволяще свою одиноку стареньку маму, та ще на інших скаржився, що вони, мовляв, не піклуються про її побут.

До речі, про побут Ганни Олександрівни.

Хату їй відремонтовано, все зроблено, але при всьому тому не вистачає старенькій головного — тепла синівської ласки й людського догляду. А, по-третє, я б такого синочка взяла б та...

Але далі я не буду цитувати товаришки Леонтієвої. Все опущене мною, вона вам сама скаже при особистій зустрічі в селі Мшанець. Може, вам ще раз випаде «проездом заезжать» туди.

Отакі-то дива-дивнії бувають на світі, гр. Пилипчук.

Так що не гнівайтеся, що не міг звернутися інтимніше. Як кажуть у вашому рідному Мшанці — яке «здрастуті», таке й «до свіданя».

Як завжди — від душі і серця.

Од вашого ПЕРЦЯ.

P. S. Коли цей номер журналу був готовий до друку, я дізнався, що ви змінили службову адресу, склавши свої повноваження в «Укрсільгосптехніці» за власним бажанням. Прошу вас, гр. Пилипчук, сповістити телеграфом, куди переадресувати цей лист.

П.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

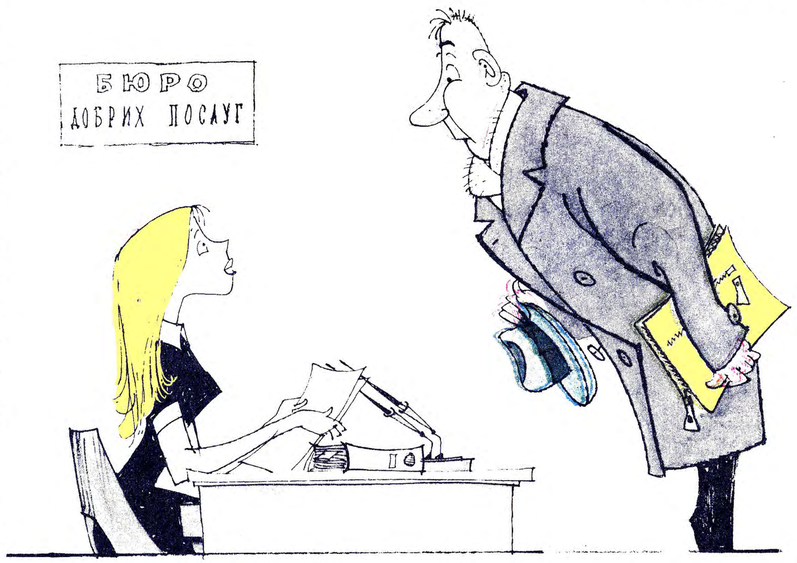

— Чи не могли б ви когось послати замість мене на батьківські збори в школу, де вчиться мій син?

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

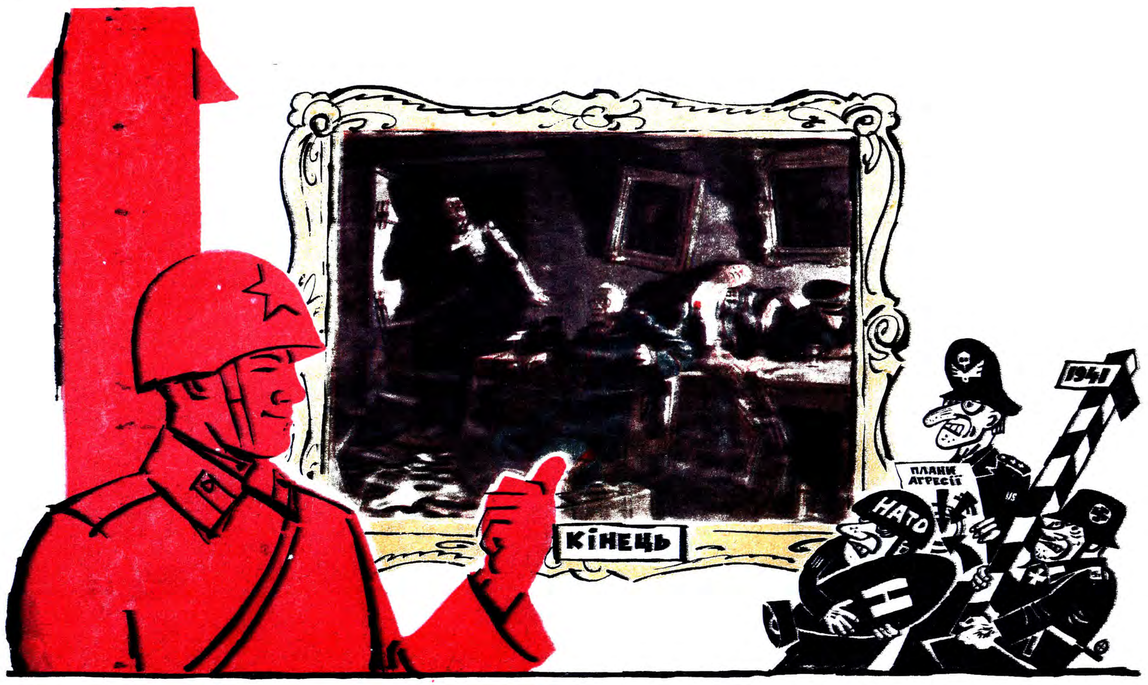

Посібник для тих, хто любить починати.

Телеграфне агентство Перця

ГРАНІТНА ТРАДИЦІЯ

Адміністрація Запорізького заводу «Армалит» ревно береже свої традиції. Про це свідчить історія під'їзної колії заводу. Її здали в тимчасову експлуатацію ще 2 грудня 1966 р. Здали з цілою купою недоробок. Адміністрація зобов'язалася негайно усунути їх і перейти до нормальної експлуатації колії.

З того часу змінилося два директори. Юрій Васильович Сіруц — третій. Як і його попередники, він теж зобов'язався негайно усунути всі недоробки. І усуває їх, ні на крок не відступаючи від старих традицій.

ЛІСОВА БАЛАДА

«Щось у лісі здохло!» — така тривожна чутка прокотилася недавно по території Жужільського лісництва (Ємільчинський район Житомирської області), коли стало відомо, що директор лісгоспзагу т. Мельник В. В. раптом вирішив передати для загального користування громадський телевізор і оркестр музичних інструментів, до яких ніхто досі не мав доступу.

Детальна перевірка не підтвердила останнього факту. Ні музичних інструментів, ні телевізора ніхто з лісництва ще не бачив. Вони, як і раніше, під сімома замками, ключ від яких Мельник тримає у своїх кишенях.

Ніщо, виходить, у лісі не здохло...

ШКУРА НЕВБИТОГО ВЕДМЕДЯ

Теплі шуби з шкур ще не вбитих ведмедів найближчим часом одержать у подарунок Микола Панасович Сидоренко — начальник Полтавського обласного управління кінофікації і Неоніла Олександрівна Колісник — начальник планово-фінансового відділу цього ж управління.

З цілком вірогідних джерел стало відомо, що це — щиросердний дар від Котелевського широкоекранного кінотеатру, котрий ще тільки будується, але якому тт. Сидоренко і Колісник уже з січня 1969 року визначили план здачі виручки за квитки, продані кіноглядачам.

НА НОВИЙ ЩАБЕЛЬ!

Цікавий спосіб виконання плану товарообігу винайшов Хмельницький магазин передплатних видань. Суть цього дотепного способу така: працівники магазину відбирають певну кількість книг, упаковують їх і відсилають накладною платнею до установ, які тих книг не замовляли. Про це «новаторство» у книжковій торгівлі нашому кореспондентові повідомило Ждановське медучилище на Донеччині, яке отримало з Хмельницького не замовлений там «Щорічник Великої медичної енциклопедії».

Сергій ШВЕЦОВ

ВСЕ ТЕЧЕ...

Одне завкадрами рече:
«Поробить тиждень і втече!..»

Він звик на кадри нарікати,
Щодня про плинність їх товче.
Та як тим кадрам не тікати,
Коли над ними дах тече!

ТЕЛЕВИШКА

Вона знялася гордовито ввись,
Що ледь верха дістанеш оком...
О, якби й передачі тут велись
На тому ж рівні на високім!

З російської переклав С. ОЛІЙНИК.

Анатолій САВЧУК

НЕЧУПАРА

У трамвай в годину «пік»,
Що тріщав по швах од люду,
Вліз дебелий молодик,
Чорний від мастила й бруду.

Відсахнулися всі враз,
Наче то ввійшла горила.
Хтось сказав: «Невже у нас
В продажу бракує мила?»

«Що?!» — схопився молодик
(У очах — до всіх зневага) —
«Я до цього бруду звик!
Я не пан! Я — роботяга!».

І посунув, мов таран,
На людей по тому слові.
Посивілий ветеран
Так сказав молодикові:

«В тебе совість є чи ні?
Ми з того ж таки заводу,
Але бачиш — не брудні,
Бо шануєм мило й воду.

А для тебе, видно всім,
Вмитись — то найбільша кара.
Тут робота ні при чім,
Коли сам ти — нечупара!».

http://perec-ua. livejornal.com

Прямо з міліції Васька Дикун прибіг до начальника шахти.

— Хуліган я, — цнотливо повідомив він, одхекавшись. — Дебошир і правопорушник. Пропоную взяти мене на ці... як їх...

— На поруки? — по-батьківському підказав товариш Борзенков.

— Ага, ага, — радісно підтвердив Васька. — Цілком вірно, громадянине начальник. Беріть, тільки швидше, бо засадити можуть.

— Ой, лишенько! — сплеснув руками начальник шахти. — Та як же це так! Ти ж у нас норми виконуєш?

— Виконую, — погодився Васька.

— Авторитетом користуєшся?

— Користуюсь, — зашарівся Васька і шмигнув носом.

— Береш участь у громадському житті колективу?

— А чого ж, беру. Коли півлітра, а коли й літр.

— Та я не про це, — поморщився товариш Борзенков. — Ну, добре. Валяй. Щось придумаємо.

Придумали швидко. Зібравши оперативну нараду за участю секретаря парткому В. Морзака та голови шахткому А. Яковлева, товариш Борзенков коротко змалював ситуацію:

— Наших б'ють. Засадити можуть. Підірвуть авторитет шахти. Треба діяти.

За словом послідувало діло. У відповідні органи терміново надіслали скріплену трьома підписами характеристику на робітника дільниці № 5 шахти «Новоцентральна» тресту «Куйбишеввугілля» Дикуна. В цьому поетичному документі хуліган Васька поставав як невтомний борець за технічний прогрес і гармонійний розвиток особи. «Тов. Дикун показав себе хорошим і дисциплінованим робітником. Він ввічливий, усі доручення виконував точно і в строк. На дільниці тов. Дикун користується великим авторитетом, бере активну участь у добровільній народній дружині».

Але цього здалося мало. Слідом за характеристикою у ті ж органи відправили «Витяг з протоколу робітничих зборів», який змальовував Ваську ще більш яскравими фарбами і вимагав передати його на поруки.

Прочитавши це, в народному суді Куйбишевського району м. Донецька прийшли до висновку, що Ваську слід було б нагородити по меншій мірі грамотою і в супроводі духового оркестру відпустити додому. Але, проаналізувавши його конкретні дії, що полягали в нанесенні безневинним громадянам у позаробочий час фізичних і моральних травм, суд дав Васьці зовсім іншу міру — ізолював Дикуна від суспільства на цілком достатній для роздумів і перевиховання строк.

Ця кримінальна історія, може б і не привернула особливої уваги, якби вона виявилася єдиною у своєму роді. Але сумні факти свідчать про те, що в Донецькій області на ряді підприємств досить своєрідно трактують питання боротьби з хуліганством — тобто (як визначає карний кодекс) з навмисними діями, що грубо порушують громадський порядок і виражають явну неповагу до суспільства.

Такі навмисні дії на Донеччині, відверто скажемо, ще зустрічаються. Особливо неприємно зустрітися з ними особисто. Розуміючи це, міліція і суд активно борються з хуліганством. Але, як не дивно, адміністрація багатьох підприємств не менш активно бореться з міліцією і судом, коли виявляється, що заарештовано та притягнено до кримінальної відповідальності «свого» хулігана. В такому разі оперативно (значно більш оперативно, ніж налагоджується діяльність народної дружини) організується громадська думка на захист рідного дебошира. Під девізом «Наших б'ють!» робиться все, аби вберегти порушника від заслуженої кари.

Так, приміром, діяв директор Селидівського хлібокомбінату П. Ілющенко, піднімаючи колектив «на захист» (цитата з протоколу) Попова, який разом із приятелем по-звірячому побив літнього робітника. Так діяли і виконуючий обов'язки директора Донецького автотранспортного підприємства № 04121 О. Єрасов, і директор Червоногвардійської автобази Н. Шурін, прагнучи оббілити «своїх». А свої — злочинці Петров і Зубко, знаючи про безмежну, майже біблейську любов до них керівництва, спокійно калічили людей.

Фантастичних успіхів добиваються деякі адміністратори в складанні характеристик на хуліганів. Ці неповторні витвори звучать, як оди, саги і думи водночас. Після ознайомлення з ними хочеться тут же, в камері попереднього ув'язнення, тричі прокричати «Ура!» на честь її мешканців, які незрозуміло чому опинилися в тюрмі замість того, щоб прикрашати собою президію профспілкових зборів. Залишається сподіватися, що оспіваних з таким ентузіазмом героїв начальник ремонтно-будівельного управління тресту «Червоногвардійськвугілля» Г. Зубахін і начальник шахти «Жовтнева» тресту «Куйбишеввугілля» І. Дзігора оберуть до президії хоча б заочно. Недарма ж вони в боротьбі з юстицією особливо відзначили, що «їхні» хулігани «завжди були ввічливими з керівництвом».

Можна зронити в рукав скупу сльозу, читаючи, як натхненно виконував хуліган норми виробітку. Чомусь вважається, що виконання норми є індульгенцією від будь-яких гріхів, навіть кримінально караних. А от порушення норм нашого життя — це така собі дрібничка, незначний прикрий епізод. Рецидивіст Каплієнко ганяється з сокирою за жінкою, а заступник начальника управління виробничо-технологічної комплектації тресту «Донецькжитлобуд» № 1 А. Редвановський пропонує взяти його на поруки. Злісний хуліган Фатуляй наносить людині важкі тілесні ушкодження, а начальник шахти № 2 «Новогродівка» тресту «Селидіввугілля» В. Сученко посилає на суд громадського захисника й при цьому жонглює процентами виконання злочинцем норми.

Навіщо ж потрібне це окозамилювання під вивіскою гуманності? Все дуже просто: товариші будь-що намагаються зняти з себе відповідальність за провали у виховній роботі. Мовляв, це не ми винні. Це хтось негативно вплинув. А ми вплинемо ще й як позитивно, тільки не треба шуму і неприємних для нашого авторитету судових процесів! В адміністративному ражі такі керівники не помічають (чи не хочуть помічати?), що вони заважають правосуддю, дезінформують свої колективи, створюють атмосферу безкарності й таким чином породжують умови для нових злочинів.

Ні, зовсім недарма народні суди Донецької області приймають окремі ухвали, в яких відзначають неправильні дії деяких працівників підприємств.

Тим більш недарма вони рішуче відхиляють безпідставні й безвідповідальні клопотання про передачу хуліганів на поруки. Однак настирливі домагання аж ніяк від того не припиняються.

Ось чому і зараз який-небудь Васька Дикун грюкає брудним кулаком у керіані двері:

— Громадянин начальник, виручай: наших б'ють! Бери на поруки!

В. ЧЕПІГА.

Донецька область.

Мал. А. СВИНЦОВА

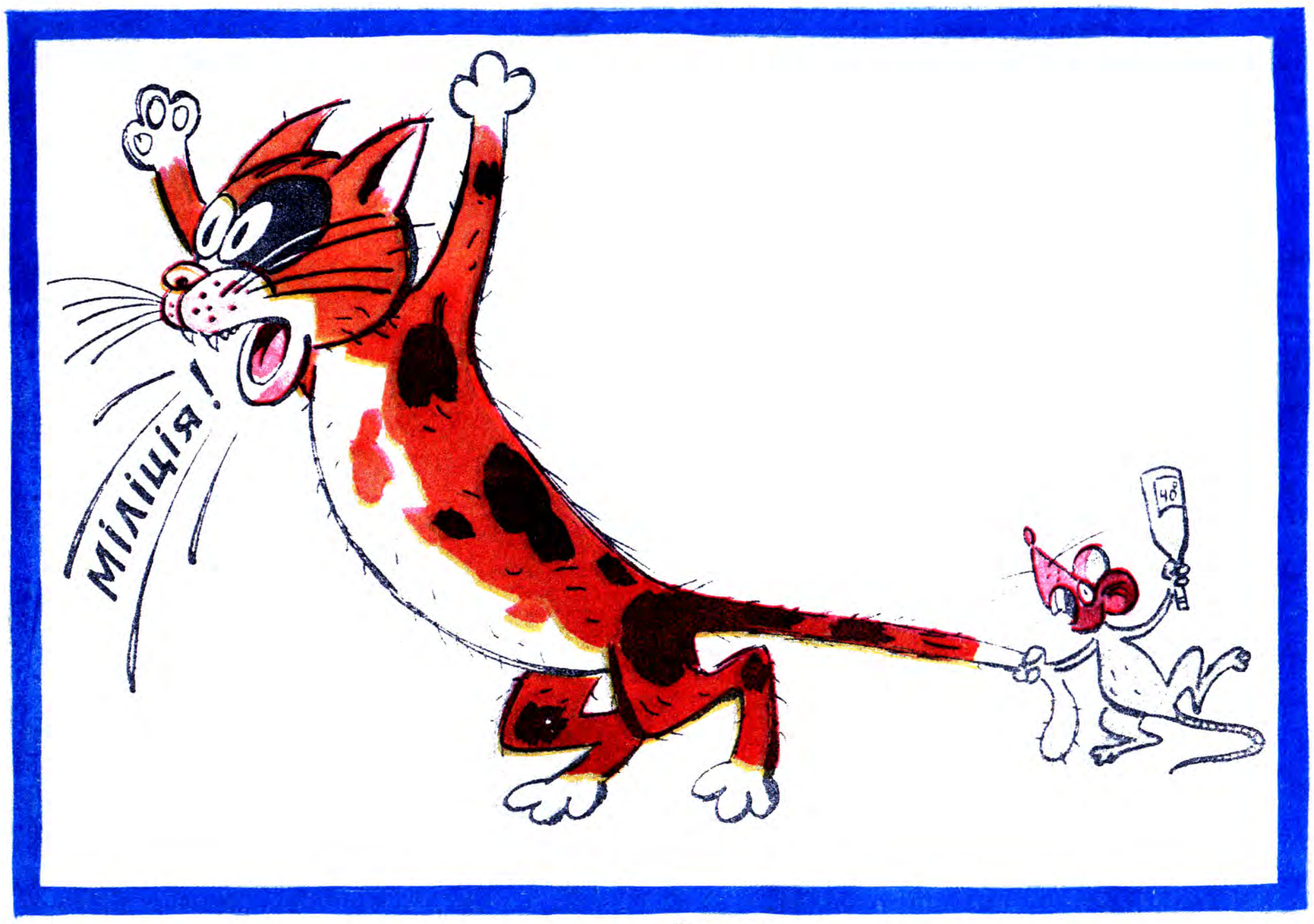

Без слів.

Новини з питань
ТЯГАНИНИ

„Мозаїчне панно“

Економія паперу не таке вже й поширене явище серед бюрократів. Тим приємніше відзначити, що і серед любителів тяганини, хоч і рідко, але трапляються яскраві винятки. Їм досить клаптика паперу, щоб продемонструвати, на що вони здатні.

Візьмімо, приміром, листування між Цюрупинським лісгоспзагом і Каховським ремзаводом (Херсонщина). Його й листуванням не назвеш. У ньому бере участь один єдиний стандартний бланк лісгоспзагу. На бланкові лист. Дев'ять рядків. Так, мовляв, і так, у тракторного двигуна СМД-14 № 37 після ремонту полетів колінчастий вал. Оскільки строк заводської гарантії ще не минув, будьте такі ласкаві, терміново шліть вашого представника, хай розбереться в аварії.

З цим листом цюрупинці зробили першу ходку на Каховський ремзавод (80 км, туди і 80 км, назад). Після першої ходки на їхньому листі з'явилася перша резолюція. Після другої — друга. Далі третя, четверта, п'ята і шоста ходки і, відповідно, третя, четверта, п'ята і шоста резолюції. Директор ремзаводу т. Малишенко, інженер ВТК т. Широкий та інші (підписи нерозбірливі) використали весь вільний простір на бланкові лісгоспзагу і так розмалювали його резолюціями, що він став схожим на мозаїчне панно.

Ні одна з резолюцій не відмовляла в ремонті. Але ніхто до ремонту двигуна не приступав.

Кінець кінцем цюрупинці притомилися робити ходки в Каховку по резолюції (наїздили 1080 кілометрів!) і прислали це «панно» нам. Тепер, спасибі їм, у нас є зразок рідкісної серед любителів тяганини економії паперу.

РАЦІОНАЛІЗАТОРСЬКА ПРОПОЗИЦІЯ «ПЕРЦЯ»

На деяких, навіть невеличких, підприємствах дуже захоплюються роздуванням управлінських штатів. Наприклад, у Києво-Петрівському об'єднанні залізничних підприємств, де працює зовсім мало робітників, управлінський апарат довели до 40 чоловік.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

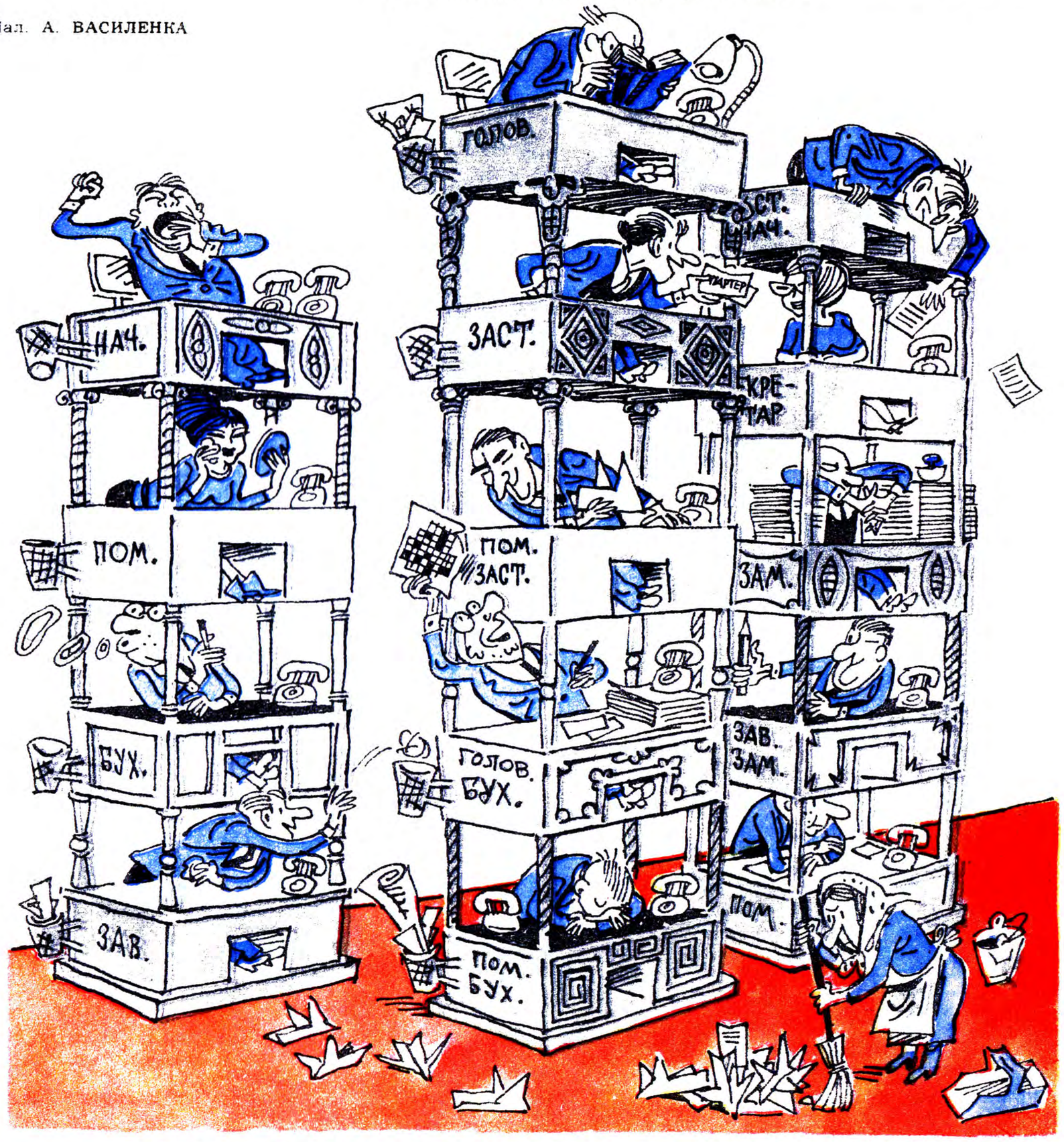

Як у невеликому приміщенні розмістити роздуті штати.

ПО ЗНАЙОМСТВУ

ГУМОРЕСКА

Стала жінка дорікати чоловікові:

— Що ти за чоловік, що не можеш дістати спіраль до плитки? Людські чоловіки холодильники дістають.

Одягнувся чоловік і пішов ще раз по магазинах. Немає спіралей. Плитки з спіралями є, а щоб окремо спіраль, без плитки, такого немає.

— Бачили, як торгують! — обурюється чоловік. — Якщо тобі потрібна шпиця, купуй ціле колесо. Ні, я все-таки знайду саме те, що мені треба!— і ще завзятіше пішов по магазинах.

Ходив, ходив — дарма. Коли назустріч йому знайомий — вивіску вокзальну несе.

Чоловік питає: — Може, вокзал на твою вулицю переїжджає?

— На вокзал нову вивіску повісили, — пояснює знайомий, — а оцю я дістав через знайомого, несу додому для благоустрою кабанця, щоб не капало.

Розповів чоловік про свою нужду, а знайомий і каже: — Можу виручити. Для тебе — хоч з-під землі.

— Ай, зроби милість, бо жінка знову буде канючити.

— Скільки того діла. Ти посидь отут на лавочці, а я жвачиком.

Сидить чоловік на лавочці, по вокзальній вивісці пальцями вистукує і думає: — Велике діло — знайомство, без нього не проживеш. Не перевелись ще добрі люди на землі.

І справді — через півгодини знайомий гульк — і є.

— Скільки з мене за спіраль? — питає чоловік.

— Ти що? — дивується знайомий.— Та нічого, ні копійки. Це я в знайомого дістав. Колись йому сто грам поставлю.

Чоловік і каже: — За твою чуйність і безкорисливість мушу я тебе почастувати.

— Це можна, — каже благодійник. Зайшли.

— Ні, ні, — каже благодійник. — Горілку мені лікарі заборонили, в мене серце. Дозволяється тільки коньяк.

Замовляє чоловік йому сто і собі п'ятдесят. Коньяку.

— А що це за мірка така — п'ятдесят? — питає благодійник. — Не жалієш ти свого серця. Мені один лікар, сердечний спеціаліст казав, що краще раз на тиждень випити склянку, ніж щодня чарку.

Замовив чоловік йому склянку, а собі чарку. А буфетниця аж поточилась з подиву: — Та беріть уже всю пляшку, тут мало що лишилось.

Допив благодійник пляшку, закусив. Розраховуючись з буфетницею, чоловік покрутив головою і запитав благодійника, може таки за спіраль заплатити, але той навідріз. По дорозі додому зайшов чоловік у господарчий магазин і аж тепер поцікавився, скільки ж коштує плитка з спіраллю. І знову головою крутив.

— Ось! — каже жінці. — По знайомству дістав.

— Бачиш, як захотів, то знайшов, — похвалила жінка.

Став чоловік спіраль на місце ставити — плитка з рук, бебех і на кусники. Схопився чоловік за голову, а жінка зраділа:

— Тепер я нарешті нову плитку матиму!

— А чого ж ти відразу не сказала нову купити? — зарепетував чоловік. — Де твоя голова була? — І таке додав, що й не пишеться.

— Ну, чого сказився? — розвела жінка руками. — Купиш нову плитку з спіраллю, а оця, що тобі задарма по знайомству дісталась, про запас буде.

Арсен ТКАЧУК.

с. Глухівці
Козятинського району
Вінницької області.

З гумору канадських українців

ЯК НЕ ПОЗИЧИТЬ

— Позич мені сто доларів.
— Не позичу.
— Тоді п'ятдесят.
— Ні.
— Десять.
— І десять ні.
— То хоч скажи, котра година.

НЕПРОДУКТИВНИЙ ВКЛАД

Питає професор студента:
— Як ви розумієте непродуктивний вклад капіталу?
— Повести рідну сестру в кіно.

ВИБІР

У маленькій кав'ярні відвідувач звертається до офіціанта:
— Будь ласка, подайте меню.
— Прошу, але вже наперед упевнений, що ви візьмете котлету.
— Звідки ви знаєте? Що, вона така смачна?
— Ні, більше у нас нічого нема.

РАЙ

Дружина до чоловіка під час сварки:
— Я певна, що в раю жінки живуть окремо від чоловіків!
Чоловік крижаним голосом:
— Очевидно. Інакше і раю не було б.

СВІДОК

Суддя: — Ви бачили, коли підсудний бив вашу тещу?
Свідок: — Бачив, прошу красно.
Суддя: — Чому не прийшли на допомогу?
Свідок: — Я хотів допомагати, та коли побачив, що він і сам з нею впорається, то вирішив не втручатися.

САЛО БЕЗ ХЛІБА

Запорожці спали в степу міцним козацьким сном. От прокинувся один здоровило і пробасив:
— Хто з'їв моє сало?
Всі мовчать. А він знову:
— Я вас питаю: хто з'їв моє сало?!
— Я з'їв, — підвівся один.
Козак побачив, що той ще здоровіший од нього, та й питає лагідно:
— Ну, а як же ти без хліба?..

З українського тижневика «Життя і слово» (Канада).

підібрав і виписав В. М. ІВАНЬО.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Як у власній лавці орудував у крамниці с. Суличівки Ріпкинського району завідуючий Мойсеєнко І. Д. На зауваження і скарги покупців реагував так, як той заєць, що йому на хвіст солі насипали. Пайовики написали скаргу до редакції «Перця».

Заступник голови правління Чернігівської облспоживспілки т. Давиденко повідомив, що Мойсеєнка І. Д. з посади зав. магазином знято. Нині в продажу є всі товари першої потреби.

ЧОРНА ЗАЗДРІСТЬ

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— В понеділок підготуйте мені доповідну, як Сіренко справляється з виробничими завданнями...

Останнє прохання

Душу людини, кажуть, так само важко зрозуміти, як і заглянути в неї. Не виняток і душа голови Семенівської селищної Ради Галини Петрівни Рибалко. Одні подейкують, що Галина Петрівна велика патріотка і прагне впорядкувати своє селище, як лялечку. Інші категорично заперечують це і звинувачують Галину Петрівну в протилежному.

Усім, звичайно, не догодиш. Особливо живим. Цим подай: упорядковану вулицю, санітарію всяку, гігієну... Живі причепилися до нового кладовища. Їм, бачите, не подобається, що воно в центрі селища, за 8 метрів від житлових будинків. От вони й пишуть:

«Перче, допоможи ліквідувати кладовище, яке розташоване попід самісінькими вікнами будинків мешканців селища. Адже це непотрібно ні живим, ні мертвим. Місце низьке. Весною заливається водою, розмиваються могили. Води стікають у колодязі, погреби... А Галина Петрівна Рибалко ні на скарги, ні на прозьби й уваги не звертає...»

Ні, тут трохи не так. Галина Петрівна робить усе, щоб відбитися від скаржників. Вона заспокоює їх, мовляв, нову ділянку відведено. А від вищих інстанцій відписується: все зроблено, кладовище перенесено, впорядковано. А мерців ховають, де й ховали.

Семенівці знову скаржаться. Ми переслали ті скарги голові виконкому Семенівської районної Ради Л. Сторчаку. А він нам офіційно 5 липня 1968 р. повідомив, що «виконком райради 23 квітня 1968 року прийняв рішення № 114 «Про закриття кладовища в селищі Семенівка».

А трохи нижче ясно і конкретно: «Існуюче кладовище в селищі Семенівка закрито (!) Голову селищної Ради т. Рибалко Г. П. зобов'язано в установленому порядку оформити документи про відведення нової земельної ділянки...»

Ми повірили т. Сторчаку і відписали мешканцям Семенівки, що заходів вжито. Кладовище перенесено. Можете Галину Петрівну, товариші, не турбувати.

Коли ні, семенівці знову пишуть, що кладовище нікуди не переноситься. «А тебе, Перче, м'яко кажучи, обдурено». Не повірили. Посилаємо ті листи ще до солідніщої інстанції — до виконавчого комітету Полтавської обласної Ради.

Коли й звідти приходить відповідь від 17.X-68 року. Пише секретар облвиконкому т. В. Тимошенко: «Виконком обласної Ради повідомляє, що багаточисленні листи громадян с-ща Семенівки неодноразово розглядалися...

Існуюче кладовище в селищі закрито, бо воно розташоване в межах присадибних ділянок жителів, що не відповідає санітарним вимогам».

Нарешті! — зітхнули ми. Нарешті в Семенівці мертві не будуть турбувати живих. Коли ж ні. Живі знову пишуть, що все лишилося по-старому.

Що ж воно таке, думаємо. До якого часу триватиме це листування? І знову посилаємо листа голові райвиконкому т. Сторчаку. А він нам відповідає 19 грудня 68 року: «...На голову селищної Ради т. Рибалко Г. П. накладено стягнення і зобов'язано її до 1 січня 1969 року провести належну роботу по організації захоронень на відібраній під кладовище новій земельній ділянці за межами селища. Листування повертається облвиконкому на 8 аркушах».

Ми ще раз зітхнули з полегшенням. Але, виявляється, передчасно. До «Перця» прийшли з Семенівки «ходаки». 13 січня 1969 року.

— Брехня то все, Перче. Кладовища Галина Петрівна як не закривала, так і не закриває. Пишуть вам одне, а роблять інше..

Так ото пишемо і ми:

«Шановні товариші з Полтави та Семенівки! Офіційно повідомляємо вам, що папірці, які ви регулярно надсилаєте нам, зберігати у Перці ніде. Тому дуже просимо вас, а ви вже попросіть Галину Петрівну Рибалко, щоб дала дозвіл на існуючому поки що кладовищі викопати ще одну, свіжу могилу і поховати в ній останнього мерця — остогидлий бюрократизм у вигляді нікому непотрібних папірців.

Амінь.»

О. ЧОРНОГУЗ.

«ТРИМАЙ ДУЛЮ В КИШЕНІ...»

Визнаю одразу: я був наївним, перебував у простацькому невіданні...

Ще донедавна я знав: керівник будь-якої установи — це не просто адміністратор — людина, яка вказує підлеглим: оце зробіть, а оце — боронь боже! Ні, я був переконаний: крім вимогливості, справжньому керівникові притаманні ще й ввічливість, коректність, принциповість. І головне — повага до людей. Інакше, який же це керівник?

І раптом до редакції надійшов лист — від працівників Сумської обласної контори фірми «Меблі». «Друже Перче! — було у листі. — Чи зустрічав ти коли-небудь такого директора, як наш М. П. Степура? Директора, для якого грубість і лайка такі ж звичні речі, як цигарка в зубах...»

«Не може бути! — вигукнув я. — У наш час... такий директор?». І вирішив перевірити свої сумніви на місці...

* * *

Трудовий день у конторі розпочавсь, як завжди: сухо поскрипували пера, клацали рахівниці...

Та ось грюкнули двері директорського кабінету.

— Степура прийшов! — зашелестіло у відділах. — Який то у нього настрій?

І ще швидше забігали пера, нервово застукотіли рахівниці.

— Секретарку до мене! — пролунало із кабінету. Мов постріл.

Секретарка зблідла і подалася на виклик.

— Ну, що ви мені хотіли вчора сказати? — запитав Степура, граючи олівцем.

— Та розумієте, Миколо Петровичу, нема книг для реєстрації пошти, а завгосп...

— Що-о?.. — перебив Степура таким тоном, начеб йому запропонували задушити завгоспа. Очі його почали наливатися кров'ю. — Нема книг?.. А ви думаєте, що базікаєте? Я вас питаю: у вас є щось у голові?! Ні, це просто смішно. До якого хамства можуть дійти люди! Лізти у мій кабінет з такими дурницями.

Він люто вдарив олівцем по столу.

— Ге-еть з кабінету!

Секретарка, схлипнувши, вибігла. У конторі запала тиша. Вразливі натури потяглись до графинів з водою. У наелектризованій атмосфері билось стривожене: «Хто другий?»

Другим був заступник директора. Ускочивши до кімнати, де він сидів, Степура з порога жбурнув на стіл папку.

— Заберіть цей непотріб! Такі зведення пишуть тільки молокососи. Що?.. Я казав — за цією формою?.. Перечити? Та я...

І, грюкнувши дверима, Степура подався у бухгалтерію. Заступник тремтячою рукою шукав валідол. Один інфаркт він уже переніс. Якщо так триватиме й далі...

А Степура, розрядивши частину своїх біострумів у бухгалтерії, вирішив навідатись до мебльових магазинів. У конторі полегшено зітхнули: циклон перемістився...

У мебльових магазинах директор бував майже щодня: серед низових працівників він почував себе значно вільніше, ніж у конторі. Продавці це теж відчували.

— Тримай дулю в кишені, може, пронесе! — неголосно кинув один із них, коли Степура увійшов до магазину. Дехто сховався за шафами — подалі од гріха!

Степура підізвав до себе молоду продавщицю. Вкрадливо спитав:

— Що нового? Що кажуть про мене у магазині?

— Не знаю, — стенула жінка плечима.

— Ну й дурна! — почав сердитися Степура. — Ти б послухала, хто й що каже про твого директора, та прийшла б до мене, розповіла...

— Я не донощиця!

— Та я тебе, занозо, в баранячий ріг скручу! — спалахнув Степура. — Забула, з ким розмовляєш? Мало я вас з роботи повигонив?! Іди й подумай над тим, що я тобі сказав.

Поки вражена продавщиця думала, директор подався до іншого мебльового магазину.

...Коли Степура увійшов до підсобки, в очі йому впав шматок пакувального картону на долівці. Хтось з продавців уже нахилився, щоб його прибрати, але Степура виявився спритнішим. Він наступив на картон, мов на гадюку, і почав білити. У підсобці залягла моторошна тиша.

— Негідники! — вибухнув директор. — Ледарі!.. Та за таке нехлюйство я вас усіх... отак!.. отак!..

І несамовито почав бити черевиками упаковку. Жалібно тріснув стілець, що підвернувся під ногу, і відлетів до стіни...

Вже надвечір стомлений директор повертався додому. У сяйві вуличних ліхтарів миготів сніжок... Про що думав Степура — невідомо. Стрічні помічали одне: чогось людина нервово стискає кулаки. Може, від холоду, а може, в думці комусь погрожує?..

* * *

Лист до редакції, у якому йшлося про грубість директора Сумської обласної контори фірми «Меблі», виявився блідою копією оригіналу...

Тепер я вже знаю, що серед керівників трапляються і Степури.

На жаль!

Л. ШИЯН,
спец. кор. Перця.

м. Суми.

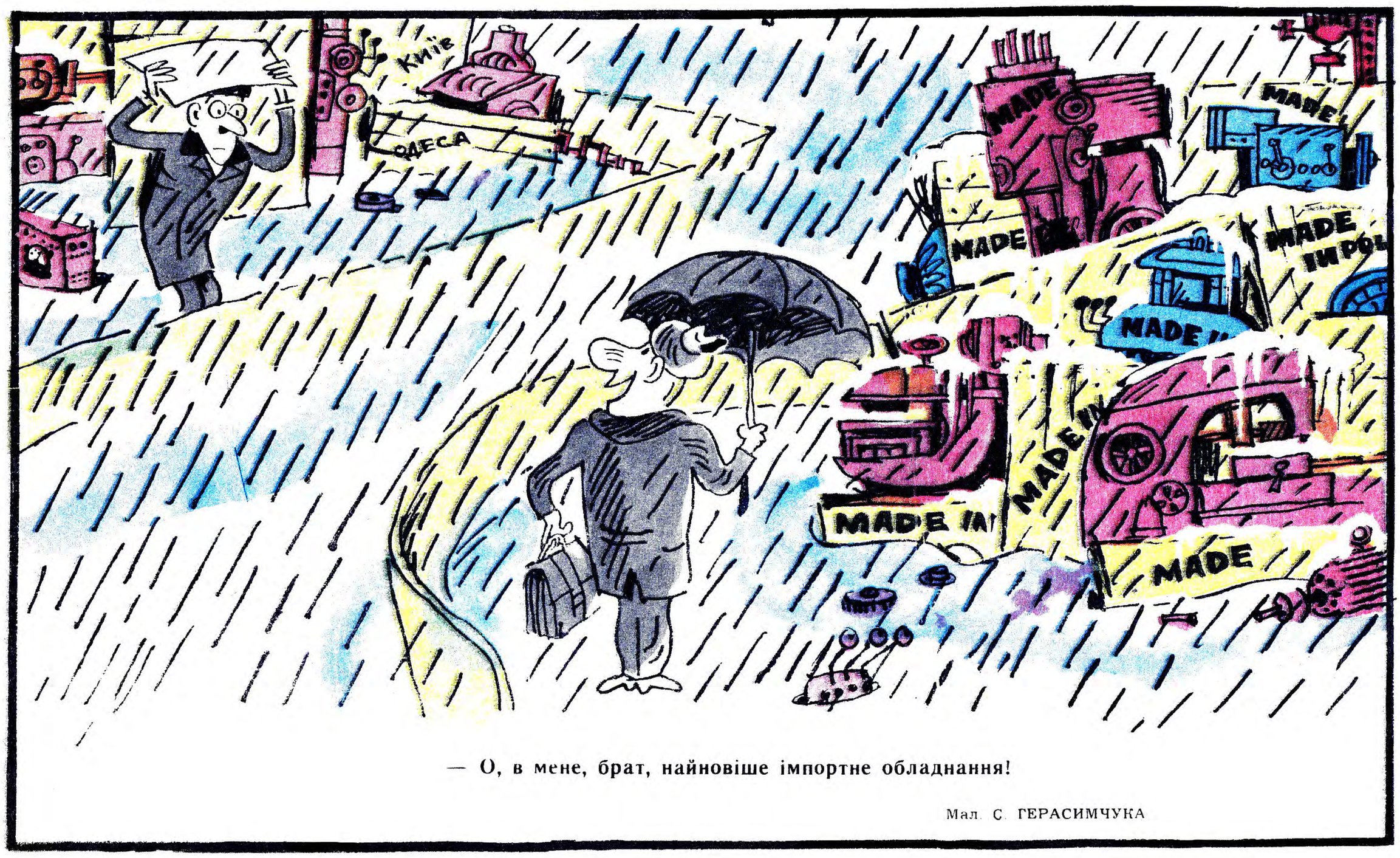

— О, в мене, брат, найновіше імпортне обладнання!

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Дружні шаржі Анатолія АРУТЮНЯНЦА

Композитор, заслужений діяч мистецтв УРСР Анатолій КОС-АНАТОЛЬСЬКИЙ.

Народний артист УРСР Андрій КИКОТЬ.

Письменник Михайло ЧАБАНІВСЬКИЙ.

Олександр САЛЕНКО

ГУМОРЕСКА

ХВІСТ МАМОНТА

Тах-тах прокинувся до півнів. Півні в той час не співали, бо їх ще не привчили стежити за часом.

Тах-тах ніжно подивився на Зур-зур, яка, згорнувшись клубочком, солодко причмокувала, й ласкаво прошепотів:

— Спи, моя руденька! Я приготував для тебе сюрприз!

Нашвидку перекусивши окостом бізона, Тах-тах вибіг на берег Великої ріки й заходився ліпити глиняний горщик. Коли горщик був готовий, Тах-тах розшукав у гаю сухі дрючки й почав їх терти один об один. Незабаром легкий димок знявся до посвітлілого неба, спалахнув вогник і затріщали гілки. В розкладене багаття Тах-тах дбайливо опустив ще сирий горщик, а сам зрубав два струнких деревця й очистив їх від сучків. У випалений горщик налив води, й, коли вона закипіла, добряче пропарив деревця й зігнув їх кільцями. Вставити в колеса спиці, виготовити раму, руль, педалі та сідло було секундною справою.

Коли перші промені сонця торкнулися верхівок доісторичних дерев, велосипед був готовий. Тах-тах виконав навколо нього священний танок Бих-ах і проспівав бойову пісню предків:

Еге-гей, тралі-валі,
Е-ге-гей, о-го-го!
Е-ге-гей, нали-вали,
Е-ге-гей, го-го-го!

Завершивши ритуал освячення винаходу, Тах-тах скочив у сідло і, шалено обертаючи педалі, покотив первісною рівниною до гір, що синіли вдалині. Він давно вже запримітив одну скелю, де були поклади залізної руди. Вирубати в скелі нішу не становило великих труднощів, бо у нього була найкраща кам'яна сокира з усіх, якими володіло плем'я. Він мав славу винахідника, а їх у ті часи ще цінували.

Деревне вугілля Тах-тах зібрав на вигорілому лісовому масиві. Залізну руду й вапняк нарубав кам'яною сокирою. Вогонь добув тертям дрючка об дрючок. Нішу в скелі він наповнив за всіма правилами: внизу вугілля, потім вапняк і руда. Перша

у Всесвіті доменна піч ввійшла в дію близько полудня.

У чеканні першої плавки Тах-тах не витрачав марно часу. Він видерся на сусідній вулкан і наскріб із стінок кратера сірки й селітри. Змішавши їх з деревним вугіллям, він одержав порох і тут же провів випробування: насипав трохи пороху на скелю і вдарив по ньому каменем. Вибух злегка оглушив його, але серце застукотіло гордо й рішуче. На той час готовий був і чавун.

Тах-тах спішно виготовив ливарну форму й випустив туди чавун.

Метал повільно застигав, і Тах-тах сів собі пообідати. Не поспішаючи, він з'їв окіст мамонта й десятків з чотири бананів. Потім розбив форму і витяг з неї ствол гармати.

Велосипед тут же був розібраний колеса з'єднані віссю, на лафет встановлено ствол. Гармата була у повній бойовій готовності.

Тах-тах прикріпив до неї ручку й покотив на берег ріки, куди о шостій годині вечора приходили на водопій мамонти.

Встиг він вчасно. Вибравши підходящого самця, Тах-тах зарядив гармату, зробив наводку й вистрелив. Мамонт упав на землю, а все стадо, налякано задерши хвости, утекло в степ.

Тах-тах відрізав у мамонта хвіст і поспішив у селище. Зустрічали його пишно вбрані родичі. Та найкращою з усіх була Зур-зур. Ще б пак! Адже в неї сьогодні день народження.

— Ось! — сяючи від щастя, вигукнув Тах-тах. — Це мій сюрприз.

І він простягнув їй хвіст мамонта. Плем'я захоплено загомоніло. Хвіст мамонта і в ті часи вважався оригінальним подарунком...

Ах! Якби я був первісною людиною! Наскільки менше сил, енергії, винахідливості й здоров'я довелося б мені витратити, щоб знайти оригінальний і, разом з тим, недорогий подарунок дружині до дня народження.

м. Херсон.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Одерев'яніла.

Пером по перах

БЕЗ УСЯКОГО „СПИРАННЯ"

Купуйте продукцію Київського художнього творчо-виробничого комбінату! Купуйте комплекти плакатів, купуйте гарно оформлені рамки для стінгазет та для наочної пропаганди. Хочете — купуйте за готівку. Хочете — по переказу. Не сушіть собі голови — що саме купувати. До ваших послуг друковані бланки замовлень. Бланк для міста — для продукції, рекомендованої підприємствам, профкомам. І бланк для села — для продукції, рекомендованої колгоспам і радгоспам. Заповнюйте бланки, одержуйте продукцію і підвищуйте свій художній рівень!

А можете підвищувати свій рівень і не заповнюючи бланків, а лише читаючи їх. Уже з перших рядків ви знайомитесь не тільки з переліком продукції, а й з останніми змінами в українському правописі, запровадженими лінгвістами комбінату.

Що ви, наприклад, знали про написання слова «тяганина»? Нічого! А тепер на власні очі бачите, що в місті його можна писати через одно «н» (бланк для міста), а на селі — через два: «Плакати... проти тяганинни» (бланк для села). Те саме і з словом «сума». На селі пишете через одно «м», а в місті через два. По-різному, згідно правописних нововведень комбінату, пишеться і слово «внутрішні». На селі так, як бачите. А в місті з перестановкою літери «і» з свого звичайного місця на не звичайне — за шиплячий звук: «Плакати на внутршіні теми».

Вивчаючи бланк замовлення для міста, надибуємо і на таку продукцію: «Плакат-листок **спирання** народного контролю». Починаємо дошукуватись змісту і виявляємо, що слово «спирання» читається, як «сприяння»!..

Дуже, як бачите, повчальне чтиво видав Київський художній творчо-виробничий комбінат! Випущено його тиражем 50.000 примірників без усякого «спирання» на елементарно грамотного коректора.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Покупці с. Сенчі Лохвицького району Полтавської області повідомили Перець про деякі новинки в торгівлі уціненими товарами. «Завідуюча магазином Ткаченко М. І., — писали покупці, — уцінені товари чомусь продає з націнкою. Та ще й з такою, що аж зуби знать». Лист був надісланий на перевірку.

Начальник відділу управління внутрішніх справ Полтавського облвиконкому т. Педченко повідомив, що деякі «новинки» в торгівлі уціненими товарами з боку Ткаченко М. І. справді мали місце і зареєстровані актом ревізійної комісії.

Старання Ткаченко М. І. відповідно оцінені. З роботи її знято.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ну, як тут прожити на стипендію?!

СЕСТРА ТАЛАНТУ

ГУМОРЕСКА

Майстерність полягає у вмінні скорочувати. Про це я знав давно.

Тому, пробуючи себе в літературі, я намагався писати коротко, а далі ще й скорочував написане.

Ось, наприклад, створив я такого віршика:

Від'їжджаючи в далеку путь,
Рюкзака з собою взять
не забудь!

По-моєму, блискуче. Малувато, правда, підтексту, але ж вірш цілеспрямований, мобілізуючий. Якщо перекласти на музику, вийде бадьора пісенька для туристів.

Проте, цей твір видався мені розтягнутим. Я поміркував і вирішив надіслати його кільком різним редакціям з єдиним проханням: дещо підкоротивши, повернути рукопис назад.

Потім я підсумую всі зауваження і здивую світ маленьким шедевром.

Відповіді з редакцій надійшли майже одночасно. Я розіклав листи перед собою на столі і взявся до роботи.

У першому листі мені радили викреслить слово «далеку», в другому — відразу два слова: «з собою взять». Отже:

Від'їжджаючи в путь,
Рюкзака не забудь!

Недарма кажуть, що стислість — сестра таланту. Слів поменшало, — підтексту стало більше.

Третій лист містив у собі пораду замінити слово «від'їжджаючи», бо воно якесь кострубате і не лізе в рядок. Я подумав, що, коли слово потребує заміни, то чи не краще його викинуть зовсім! Так я й зробив.

Після цього вірш заграв новими барвами:

В путь —
Рюкзака не забудь!

Ще в одному листі вважали слово «в путь» зайвим, бо, раз людина від'їжджає, то і так ясно, що в путь.

Порада слушна. Опустив і це слово. Лишилося:

Рюкзака не забудь!

Грубувато, але афористично, як лозунг. Можна створити плакат і прикрасити ним стіни приміщень всіх туристських баз.

В останньому листі висловлювався подив з приводу слова «рюкзак». Чому саме рюкзак, а не валізка, портфель або авоська? Командировочні їздять переважно з портфелями... Навіть не дочитавши листа до кінця, я загнав «рюкзака» в підтекст.

Отже:

Не забудь!

Це вже скидалось на шедевр. (Плакат! Рюкзак — домалювати).

Тут би мені й зупинитися. Пізно. Мною опанувала пристрасть до скорочення. Майже не тямлячи себе, я викреслив і останнє слово. Від туристської пісеньки залишився, таким чином, голий підтекст. Зате я відчув себе найталановитішим автором у світі.

Невідомо тільки, як світ тепер про це дізнається.

Віталій КОВАЛЬ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

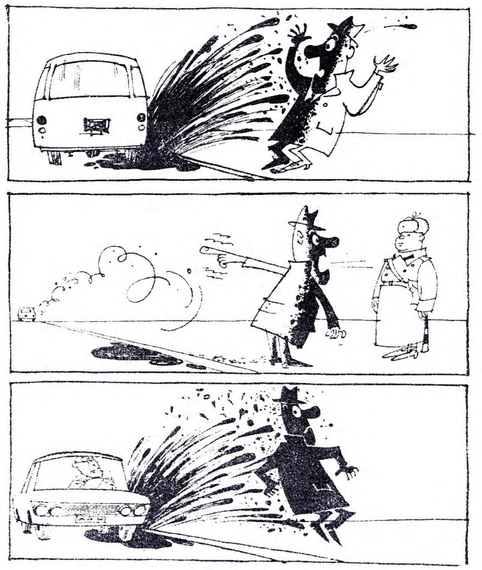

Без слів.

НАРОДНІ УСМІШКИ

РИБАЛКИ

— Я вчора впіймав оттаку рибину, — хвалився сусіду Кіндрат.

— Може бути, — погодився співрозмовник. — Я позавчора впіймав на два кілограми більшу.

— Та ти хіба її важив?

— Не я важив, а продавець. Більшу я собі забрав, а меншу тобі залишив.

Повідомив Г. ЧАЙКОВСЬКИЙ з селища Путила Чернівецької обл.

ДАЙТЕ КАРБОВАНЕЦЬ

Продавець питає покупця, якому треба дати здачу:

— Чи буде у вас десять копійок, то я вам карбованця дам?

— Нема в мене дрібних грошей — відповідає той.

Хлопчик, що стояв біля прилавку, дістав з своєї кишені десять копійок, простягнув руку, та й каже продавцеві:

— Дядю! В мене є десять копійок, то дайте мені карбованця.

Повідомив В. П. КУДІН з м. Жданова Донецької області.

ВПІЗНАВ

Зайшов один чоловік до перукаря, щоб підстригтися та поголитися. Перукар привітно запрошує:

— Сідайте. В один мент. Мене ще покійний батько вчив, щоб я голив швидко, дешево і, головне, не порізав.

Клієнт встав з крісла і поспішив до виходу.

— То куди ж ви? Я зараз...

— Е-е, дякую. Я знав вашого батька.

Повідомив І. ПЕРЕВАЛА з с. Харківців Гадяцького району Полтавської області.

НАКЛЕП

— Васильку! Ану ходи-но сюди! — зве батько малолітнього сина. — Он дядько Прокіп прийшов і жаліється, що ти в нього яблука зірвав.

— Неправду дядько Прокіп каже, — виправдовується Василько. — Я яблук не рвав, я їх раніш обтрусив, а потім на землі визбирав.

— Так чого ж ти, негідник, наклеп на дитину зводиш?! — сердито сказав батько до дядька Прокопа і пішов з сином до хати.

Повідомив Ф. САФОНЮК з с. Загнітків Кодимського району Одеської області.

ЯК ЧОЛОВІК ПРОДАВАВ М'ЯСО

Продає чоловік на базарі м'ясо. Підходить одна жінка та й питає:

— Почім ваше м'ясо?

— По два карбованці, — відповіда чоловік.

— Ой, таке худе, а таке дороге, — каже жінка.

— Ага, худе, якби ви стільки хворіли, то ще б не такі були.

— А навіщо ж ви його різали?

— Хіба я його різав? Воно само здохло.

Повідомив П. М. САВЧУК з с. Каскада Ново-Ушицького району Хмельницької області.

Юрій ІВАКІН

Ще про попа й собаку

(ПАРОДІЇ)

Дмитро ПАВЛИЧКО. Псище на гнойовищі

«Проколи серця товсті й ліниві
І гноївки випусти Дунай».
(«Молитва»).

«Все гнитиме під снігом сивих буднів.
Крик совісті обернеться в струпи».
(«Землетрус»).

«Бо від насильних ласк душа гниє».
(«Притча про вдячність»).

«Там пам'яті народної лежать
Високі скиби в перегнилій крові».
(«Бризкають камені зорями»).

«Із круглих спин здирали гній».
(«Литовський ліс»).

«З його слідів гнилих зростала сталь».
(«Міст»).

«І виливав на нього власну гидь».
(«Стоять вінки червоні...»).

«Залізний нелинь чорними руками
Давив у нетрях туч, немов гаддя...».
(«Залізний нелинь...»).

«Не знав, що сонце бридиться гадюки».
(«Крила»).

«Вдавився кісткою свого ж крила».
(Там же).

(Усі цитати із збірника Д. Павличка «Гранослов»).

Ні жалощів, ні сліз, ні каяття.
Убивця-парох чорними руками
Пса задавив у буді, мов гаддя.
І викинув на смітник у гниття,
В гидку паскудь, у твань, в багно смердюче.

Пес гнитиме під брудом сивих буднів.
Крик совісті обернеться в струпи.
І хробаки, мов янголи паскудні,
Смоктатимуть гноївки залюбки.

Кляну попа, що псище скатував,
Його словес гнилизну і болото,
Його язик гадючий і блекотний,
І длань його, що нею пса потяв.

Най щелепою вдавиться своєю,
Най лжу свою, мов камінь, проковтне,
Най не відрізнить ямбу від хорею,
Най «Гранослов» ніколи не збагне!...

Валерій ШЕВЧУК. Осінь, дощі, піп, собака і сало

— Слухай, — сказала дружина, — чи ти міг би убити собаку?

Я здивовано подивився на неї.

— Молочарка розповідала, що в їхньому селі священик убив свого собаку. І за що? Той з'їв його сало.

— Не знаю, — відповів я. — Не знаю... А великий шмат сала?

— Не казала. Хіба це має значення?

— Не знаю, — повторив я. — Бувають у людини незбагненні пориви, які можуть закинути її надто далеко...

І я подумав, що неодмінно напишу на цей сюжет новелу. Це буде новела про осінь, про дощі, про спогади дитинства, про гомін нічного саду, про запах мокрої псини в собачій будці, що стала пусткою, про сумну людину в старенькому підряснику, у якої хвора печінка, дві незаміжні дорослі дочки, зіпсований телевізор і безперспективна професія...

— Хочеш,— сказав я, радіючи, — я присвячу тобі новелу?

І я розповів дружині, яка це буде новела.

— Тільки, будь ласка, розпитай молочарку, чи великий то був шмат сала.

Мал. А. СВИНЦОВА

— Що це вони його обступили?
— Хіба не бачиш, він десь лижі дістав.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ порядки

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

ЛЮДИНОЛЮБЦІ ОБ'ЯВИЛИСЯ

Ура і ще раз — ура! — світ збагатився новою гуманістичною організацією: віднині справа захисту прав усіх скривджених — у надійних руках завзятих борців за гуманізм і високу справедливість!

І де ж, думаєте, та організація об'явилася? Нізащо не вгадаєте, навіть, якщо у вас фантазії — хоч одбавляй. Тому скажемо самі: у Південно-Африканській Республіці! Якщо гадаєте, що жартуємо, то прочитайте повідомлення в газеті «Ді бюргер», що видається в Преторії. Там ясно написано, що у Південно-Африканській Республіці засновано «Лігу захисту прав людини». А очолив її не хто-небудь, а сам Бальтазар Форстер, прем'єр-міністр Південно-Африканської Республіки!

Сміх та й годі. А далі — ще смішніше: сусіда Форстера, прем'єр-міністр Південної Родезії Ян Сміт негайно ж повідомив, що його держава приєднується до «Ліги».

Форстер розчулився і поступився половиною свого крісла почесного голови. Тепер уже і Ян Сміт почесний голова нової інституції...

Ладна підібралася парочка!

В декларації нової «Ліги» написано таке: «Незважаючи на деякі різниці в пануючих у наших двох країнах демократіях (чуєте, це у Форстера і Сміта панують «демократії»!), ми спільно захищатимемо права людини».

Все ясно!

Одно тільки не ясно: в який саме спосіб обидва шалені расисти Бальтазар Форстер і Ян Сміт захищатимуть права людини. Чи то відкриють нові спільні концтабори для негрів і для тих білих, які не хочуть визнати їх «демократію» за демократію. Чи, може, тутешні судді, які протягом п'яти хвилин виносять смертний вирок борцеві за права негрів, будуть тепер справлятися не за п'ять, а за дві хвилини. А, можливо, заборонять остаточно і профспілки, і всі інші організації, за винятком Націоналістичної партії Форстера, Родезійського фронту Сміта і, звичайно, новоспеченої «Ліги».

Якщо вже Форстер із Смітом заповзялися захищати права людини, то тут можна чого завгодно чекати.

ОЦЕ — ЗРАЗОЧОК!

Тисяча дев'ятсот п'ятдесят другого року у Джексоні (штат Каліфорнія) сталася подія, що вельми декого засмутила — закрили останній публічний дім. А нещодавно тамтешній мер приладнав на ньому меморіальну до-

шку. Із таким текстом: «Тут розкішно процвітала протягом багатьох літ найдревніша на землі спеціальність, допоки бездушні політикани не зліквідували цей найдосконаліший зразок особистої ініціативи».

Досі ми знали, що американські можновладці рекламують особисту ініціативу, як панацею од усіх бід. Тепер же, завдяки меру Джексона, знаємо, що слід вважати за зразок тієї ініціативи.

Воно й справді: все, що можна продати і купити — служить во славу святого бізнеса. Навіть людина і її честь та гідність.

ДЕЩО ПРО ДЕМОКРАТІЮ ТА АРИФМЕТИКУ

Португальські газети багато пишуть про свого нового прем'єр-міністра Марселло Каетано, який змінив нині багаторічного диктатора Салазара. Як почитаєш, то такий уже він демократ, такий добрий та поштивий, що залишається тільки приставити йому до пліч крильця, і вийде з нового португальського прем'єра такий собі ніжний небесний херувим...

З нагоди свого вступу на посаду прем'єр-міністра Каетано навіть виклопотав у президента країни якусь там амністію для політичних в'язнів. Урядовий офіціоз, газета «Діаріу ду говерну» широкомовно оповістила, що на волю вийшло аж... 19 політв'язнів.

Одне слово, із вступом Каетано на посаду глави португальського уряду тут почався справжній рай, царство безмежної демократії!

І раптом ідилію зіпсував представник тутешнього міністерства юстиції — узяв та й ляпнув кореспондентам іноземної преси, що деякі невдячні громадяни не оцінили достоїнств нового прем'єр-міністра і в день його вступу на пост влаштували демонстрації протесту, а португальські власті заарештували багатьох учасників тих демонстрацій, а 60 з них швиденько запроторили в буцигарню і то на чималі строки.

Як бачимо, з приходом до влади Каетано в португальських в'язницях справді сталися зміни.

Не дуже й мудрі підрахунки показують, що «демократичний» баланс перших кроків нового португальського прем'єра явно дефіцитний.

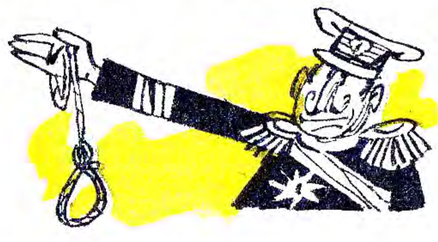

НУ Й МУДРАГЕЛЬ!

Марно було б шукати ім'я пана Вальтера Бехера у списках корифеїв історичної науки. От у списках кавалерів гітлерівського ордена рицарського хреста — будь ласка, і шукати довго не доведеться: він тут на видному місці. Або, скажімо, у списках гітлерівських воєнних злочинців — теж не на останньому. І у списку боннської вищої ієрархії також на цілком пристойному — не хтось там собі, а фюрер усіх реваншистських спілок!

Але пана Вальтера Бехера так і тягне до історичної науки, так і кортить йому зробити якесь епохальне відкриття, якийсь переворот у тій науці.

І зробив таки, і перевернув таки дещо догори ногами. От, наприклад, якісь там недоумкуваті (зізнаємося відразу: ми вчинили зухвалий плагіат — оце «недоумкуваті» списали у пана Бехера), так от, недоумкуваті історики твердили досі, що Німеччина програла обидві світові війни — першу і другу. Вальтер Бехер так розпасіювався, що каменя на камені не залишив від тих тверджень і дав свою нову концепцію, яка цілком влаштовує і самого пана Бехера, і все боннське реваншистське панство.

Так от: і зовсім Німеччина не програла першої світової війни, і зовсім не зазнала поразки у другій. Бо, як віднині вимагає говорити й писати про це в підручниках і наукових дослідженнях Вальтер Бехер, долю першої світової війни так досі й не вирішено, а другу війну, ще й не закінчено!

Роблячи цей свій переворот у сучасній історичній науці, пан Бехер аж божиться, що діє виключно в інтересах «нового порядку» в Європі. А який він має бути отой «новий порядок» — пан Бехер нічого не каже. Цілком на високий авторитет покладається, бо ж у гітлеровій книжці «Майн кампф» усе про це сказано.

ВИБРИКИ МОДИ

Американським дівицям остогидло носити годинники на руці й вони почали припасовувати їх на стегнах, і то якомога вище.

Мода не йде на спад — вона підскакує. Якщо й далі так піде, то, дивись, американським вигадницям годинники й одежу замінять.

Воістину прогрес не знає впину — навіть глупота прогресує.

Про ледачого Гриця, золоту рибку і чарівне слово

Та на першому ж уроці
Засмутили Гриця хлопці:
«Грицю, жде робота нас —
На суботник їде клас.
Поїси, — приходь сюди ти
І поїдем сад садити.
Он — машина у дворі...»

Любо, мило дітворі.
Тільки Гриць — під ніс буркоче:
Працювати — страх не хоче,
Але виходу нема —
Мусить їхать з усіма.

Ох, заставили ж там Гриця
Як годиться потрудиться...
Посадили діти сад
Та й приїхали назад.

V

Ледь на світ благословиться,
А Грицькові вже не спиться —
Встав, і прудко, як лиш міг,
Знов до моря він побіг.

Ось до моря прибігає,
Рибку лає, проклинає:
«Ах, безсовісна свине,
Обманула знов мене!»

Рибка ж мовила до Гриця:
«Е-е, не чемно так свариться.
Звідки в тебе отой гнів?
Все ж було, як ти хотів.

Що з тобою сталось нині?!.
Бач, катався на машині
Й не за гроші, а за так,
І кричить чогось, дивак».

А Грицько махнув рукою:
«Що балакать із тобою?!.
Ну, та добре, — каже, — цить!
Краще слухай, що робить.

Про бажання щонайбільше
Я не згадував тобі ще,
Бо, скажу це наперед,
То — великий мій секрет.

Хочу спритним, дужим бути,
Щоб аж міг залізо гнути,
Краще плавати, ніж ти.
Це роби і не крути!»

«Е-е, — гукнула рибка, — Грицю,
Ти, пробач, сказав дурницю:
Ти бажай, та міру знай.
Це ж — не скромно. Ай-яй-яй!..»

Та як хвостиком махнула,
Та у хвилі як пірнула —
Мов її і не було!
Тільки море загуло...

Узяла досада Гриця.
Щоб якось розвеселиться,
На піску улігшись ниць,
Знов узявсь читати Гриць,
Хоч заплакати кортіло...

А читав він, зрозуміло,
Всім відому казку ту,
Що про рибку золоту.
Потім ліг собі на спину
І замріявсь на хвилину...

А як очумався, глянув — гай, гай! —
Вже сонце ховається за небокрай.

Грицько нічогісінько не розуміє —
Хвилинку полежав, а вже вечоріє;
Де щойно ось море шуміло й гуло, —
Неначе калюжі — і то не було:
Навколо — знайома, звичайна природа.
Гриць чухає носа: «Оце то пригода!..
Із казки в життя повернувся я знов...»
Скривився, зітхнув — і додому пішов.

VI

А вдома, вскочивши у кімнату,
Гукнув з порога: «Послухай, тату!
От — словом честі тобі клянуся! —
Я просто з казки сюди вернувся!..»
І розказав йому все те саме,
Що уже знаємо ми із вами.

А під кінець — посмутнів, бідака,
І з горя ледь, було, не заплакав:
«Якби ту рибку ще раз піймати,
Я, — каже, — знав би вже, що бажати:
Хай би одкрила чарівне слово,
Оте, що скажеш — і все готово!
Якби те слово я знав... Якби,
То й сам, без рибки, усе б робив.
Якби те слово, тоді вже, знаю,
Усе зробив би, що забажаю».

Всміхнувся батько: «Стривай хвилину:
Те диво-слово я знаю, сину.
Велика сила у того слова,
Та от біда: є одна умова —
Чарівне слово оте не служить
Тому, хто з лінощами подружить.
Щоб силу слова того пізнати,
Потрібно лінощі подолати.
А це — умова обов'язкова,
Без неї — сили нема у слова».

Грицько подумав та й каже: «Тату!
Я подолаю ту лінь прокляту».
А батько каже йому: «Чудово!
Тоді й одкрию тобі те слово...
Так ось — завдання для перевірки:
Ти маєш вчитися на п'ятірки,
Усе робити, що скаже мати,
Де треба — й іншим допомагати,
Та не ходить отак, замазурою,
Та подружити із фізкультурою».

З тих пір — Грицька уже не впізнати:
Усе він робить, що скаже мати;
Де треба — й іншим допомагає,
І завжди — чистий, аж просто сяє.
А у щоденнику, то незмінно —
«Відмінно» в нього все та й «відмінно».
Змінив ледачу свою натуру,
Охоче ходить на фізкультуру,
(Тепер, як грає він у футбол,
То забиває за голом гол),

Охоче бігає і стрибає.
Тож і не диво, що силу має.
Не гне заліза, та, в кожнім разі,
Не найслабкіший уже у класі.
На тому тижні його я здибав.
«Я, — каже, — й плаваю вже, як риба!..»

А це он батькові каже: «Тату,
Вже подолав я ту лінь прокляту!»
А тато каже йому: «Чудово!
Тепер — скажу заповітне слово

Хотів ти спритним і сильним бути,
Та як зробить це, — не міг збагнути.
Тепер же, Грицю, як сам ти знаєш,
Уже і спритність, і силу маєш.
Не гнеш заліза, та, в кожнім разі,
Не найслабкіший уже у класі.
А підрости-но, то, може бути,
Що і залізо ще будеш гнути...
Бажання здійснить тобі вдалося,
І глянь: без рибки все обійшлося,
А треба тільки не лінуватися
Ось тобі й слово чарівне: ПРАЦЯ!
Велика сила у цього слова...»

Ще й досі точиться їх розмова.
Та ми підслухувати не будем —
Це роблять тільки нечемні люди;
Не слід в розмови чужі втручаться.

Та перш, ніж з вами нам розпрощаться,
Ще раз нагадуєм слово «ПРАЦЯ»,
Запам'ятайте його, будь ласка...

На цім — кінчається наша казка.

Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Закінчення. Початок у «Перці» № 2 та № 3.

Ованес Туманян

У лютому минуло 100 років від дня народження великого поета, класика вірменської літератури Ованеса Туманяна.

Перець щиро вітає братський вірменський народ з славним святом, а нашим читачам пропонує у перекладі на українську мову байку Ованеса Туманяна.

СОБАКА ТА КІТ

I

За кушніра колись був кіт
І обшивав шапками світ.
Якось про це рознюхав пес...
Він шкурку взяв ягнячу
І — до кота... Дрижить, замерз,
Говорить — ледь не плаче:

— Здоров, котусю, брате мій!
Ти ж майстер на всі лапки...
Ось-ось зима... Візьмись мерщій,
Поший для мене шапку.
Аби пошив мені скоріш —
А я надбавлю зайвий гріш.

— Для тебе за єдиний дух
Я впораю роботу...
Це ж бо папаха — не кожух:
Пошию на суботу.

За гроші краще — нітелень,
Нам торгуватись сором...
По шапку прийдеш — в той же день
Про ціну й поговорим.

І от в суботу до кота
Приплентався собака.

— Готова шапка? — він пита.
— Ні! — хтось там нявкнув м'яко.
— А де ж тоді господар кіт?
— Ждіть, вийде, — чує він в одвіт.

II

Оглянув пес котячий двір:
«Ех, мабуть, не діждуся...»
Аж ось ввіходить сам кушнір
В новенькому кожусі.

З-під вусів кіт промуркотів:
— Я пошпував на шкірку,
А ти вже, бачу, прилетів,
Спішиш вдягнути бирку.
А час на кроєння, шиття?
Робить все треба до пуття...

— Роби, та тільки не клади
Роботи в довгу скриню...
Бо вшкварять більші холоди —
Без шапки я загину.
Не сердься: ший, та без оман —
З папахи вигра твій гаман...
Щоб даром знов я не приперсь,—
То строк признач одразу, —
Сказав простоволосий пес
І проковтнув образу.

III

Знов пес прибіг до кушніра,
А шапка не готова...
— Тобі, злодюго, не пора
Дотримувати слова?..

Вчув бійку їхню світ увесь:
— Блошивий кіт!
— Облізлий пес!

Не розмирив їх навіть суд,
Котрий не забарився:
Зимою пес без шапки схуд,
Кіт щез, як провалився.

IV

З тих пір безчесного кота
Собака люто пам'ята.
Як де забачить шахрая —
Від злості рветься в спірку:

— Де шапка ділася моя?
Верни мені хоч шкірку!

А кіт, втікаючи на тин,
Аж пирскає від страху,
Шпується так, як в час один,
Коли він шив папахи.

1886.

Переклав з вірменської
Віктор КОЧЕВСЬКИЙ.

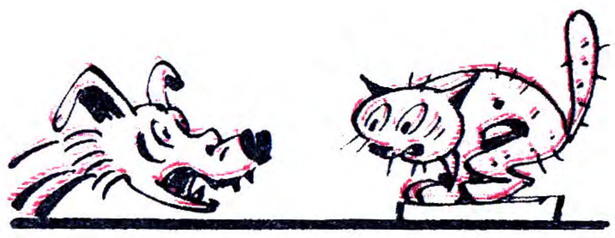

ПОСЛАВ...

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ну й психічна бабуся! Я ж її зовсім не туди посилав...

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Без слів.

— Мені сказали, що ви тут знущаєтесь з якогось Шопена.

Пес-зайчатник.

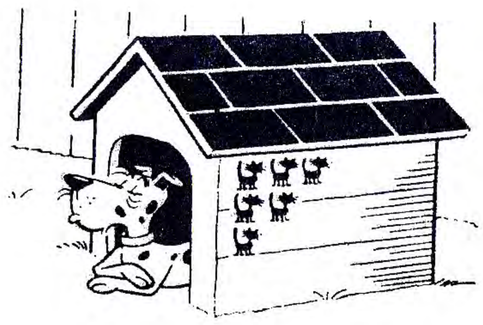

Без слів.

Єдиний випадок, коли продавці посміхаються.

— Хто там?
— Не бійтесь, пане, не гості!

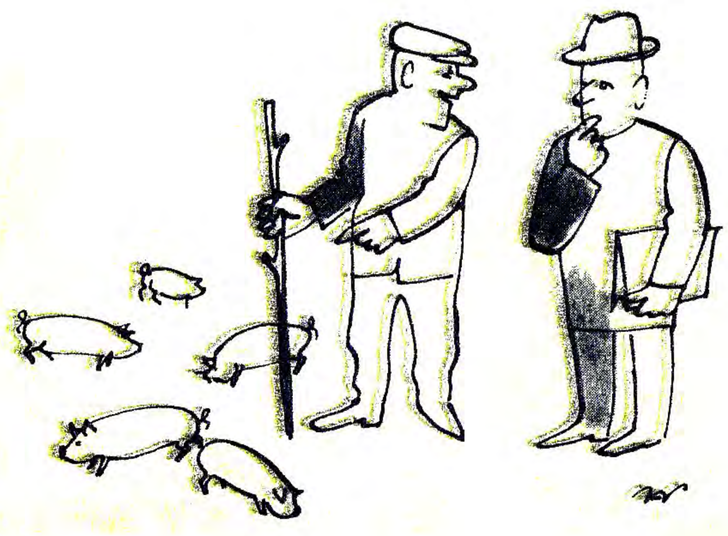

— А це від тієї свині, що ви мені колись підклали.

— Чи не могли б ви за одним рипом поліпшити і телевізійні передачі?

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

СЕРЙОЗНА ПРИЧИНА

— М-да... Погані діла, Харитоне —
На майбутнє нема перспектив:
Сонце згасне, Земля охолоне
Через двадцять мільйонів років...
— Що ж то буде?
— Здогадатися не важко:
Тьма, мороз — всьому амба, видать...
— Гм-м, раз так, тоді скиньмось
на пляшку —
Все одно погибать.

ЗВИЧКА

— Дивись, Одарко, за своїм Степаном —
Не зчуєшся, як в гречку він стрибне;
Учора йду смерком я понад ставом,
Він, де не взявсь і — цілувать мене!
— Тверезий цілував?
— Та ні, Одарко.
— Тоді нічого, я не бороню:
То в Стьопи звичка — тільки вип'є чарку,
То лізе цілувати і свиню.

Іван НЕМИРОВИЧ.

●

ПЕРЕХВАЛИЛА...

Стару рушницю продавав Іван
Та й каже жінці: — Слухай-но, Наталко,
Прийде купець, Попудренко Степан,
Так ти ж хвали та перехвалюй палко...

А от і він.
Оглянув все у ній, як є.
— Узяв би, — каже, — коли б знав,
що добре б'є.

Наталка ж, як з кілочка:
— Це така,
Що б'є як та нечиста сила...
Учора впала із гвіздка
І два горшки новісінькі розбила.

О. БОГУН.

с. Добра
Маньківського району
Черкаської області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Мешканці однієї з вулиць села Горщик (Житомирщина) поскаржилися редакції на те, що у них уже близько два місяці немає електросвітла, бо вийшов з ладу трансформатор.

Після втручання в цю справу Перця трансформатор було замінено, і мешканці користуються електроенергією безперебійно.

★ Про те, що Градизьке будуправління-4 тривалий час зволікає закінчення будівництво пташника у колгоспі імені Суворова (Глобинський район) повідомлялося у листі колгоспників.

Голова правління Полтавського облміжколгоспбуду т. Корольов повідомив, що заходів вжито. Будівництво пташника завершено.

★ Від жителів провулка Радянського міста Фастова до редакції надійшла скарга про те, що тут розпочали будувати водопровід, розкопали шлях, перекрили рух, а кінця роботі не видно.

Заступник голови виконкому Фастівської міськради т. Генаш повідомив, що монтаж водопроводу вже закінчено, шлях упорядковано і рух транспорту та пішоходів відновлено.

★ Колгоспники колгоспу імені Шевченка (Вінниччина) у своєму листі висловлювали невдоволення тим, що колишній касир їхнього колгоспу Качан Н. Я. допустив значну нестачу колгоспних грошей.

Прокурор Тростянецького району т. Попик сповістив редакцію, що проведеним розслідуванням виявлено грошову нестачу в сумі 2793 крб.

Прокуратура району порушила справу проти колишнього касира Качана Н. Я.

★ У колгоспі «Зоря комунізму» (Вінниччина) з вини колишнього завідуючого птахофермою т. Сторони загинуло багато курчат. Про це писалося у листі з цього колгоспу.

Як повідомив секретар Калинівського РК КП України т. Березовський, такий факт відповідає дійсності. Правління колгоспу стягло з Сторони вартість загиблих курчат.

Не пуху, а пера!

Коли вам випаде нагода побувати у Віньківцях на Хмельниччині, обов'язково завітайте до Павла Григоровича Білого. Щоправда, коли ви питатимете головного бухгалтера Білого, то вас можуть і в свою чергу запитати:

— А де він працює?

— Головбухом у колгоспі...

— А, так це ж редактор «Припарок». Ви б так одразу й сказали, а то... головбух. Мало у нас тепер головбухів...

Це правда. У Віньківцях головних бухгалтерів багато. А от редакторів стінгазет, які б виходили протягом 10 років з сатиричним додатком «Припарка», таких редакторів не густо. Такий редактор у Віньківцях один — це головний бухгалтер сільгоспартілі «Маяк» П. Г. Білий.

Тому ото як приїдете у Віньківці і поцікавитесь отими «Припарками» т. Білого, то так і питайте:

— А де тут редактор «Припарок» живе?

Прізвища можете й не називати. Самі скажуть:

— Павло Григорович Білий тутечки, недалеко. Як від колгоспної контори вийти, так до його хати рукою подати.

Тут т. Білого всі знають. Особливо він запам'ятався т. Шершуну з будконтори. Погляньте

на цей малюнок т. Білого. Це сільський клуб, а на ньому спокійний лелека, у своєму гнізді. Птах певний, що ще не один рік це гніздо стоятиме, коли за будівництво взявся такий будівельник, як т. Шершун.

Знайомий т. Білий і оцьому «букетику» — Петі Ковалю, Грицьку Швецю та іншим. Кажуть, тепер вони Павла Григоровича обходять другою дорогою, а пляшку — десятою.

Ну, безперечно, запам'яталась «Припарка» і комбайнерові т. Цибульку. Ви його бачите на малюнку № 3. Тут, як кажуть, коментарі зайві.

Люблять Павла Григоровича Білого у Віньківцях. Люблять люди чесні, працьовиті, добросовісні. Бояться: хулігани, п'яниці, ледарі, хапуги та до них подібні. Бояться і мріють, коли ж оті Віньківські «Припарки» кінчаться. А вони не кінчаються, добряче печуть і лікують.

Отож, як кажуть, довгих літ Вам, Павле Григоровичу. Не пуху, а пера! Гострого і дотепного.

О. Ч.

Як і в кожному селі, є у нас в Нечаївці крамниця сільського споживчого товариства. І полиці в крамниці не порожні. І продавець на місці. Люди ж везуть гроші в черкаські магазини, а сюди майже не заглядають. А чому? Не личить, кажуть, такий сільмаг сучасному селу! Колгосп наш — «Пам'ять Леніна» — багатий. Ми живемо в достатках. А крамничка ССТ — ну справжня тобі резиденція баби Яги з дитячої казки — стара, допотопна халупа на курячих ніжках. Тільки вигляд села псує! До того ж неоковирна, що й вивіски «магазин» ніде прибити: її почепили на двох деревах перед халупою. І сміх, і гріх!..

Нечаївське ССТ вже багато років орендує «палац» баби Яги і все жде, що прийде нарешті (давно вже обіцяли!) добрий чарівник і перетворить допотопну руїну на сучасний сільмаг. Тільки даремно, Перче, жде. У штаті Черкаської райспоживспілки чарівника немає. А чарівники з облспоживспілки сюди не заглядають.

В. ЙОСИПЕНКО.

с. Нечаївка Черкаського району Черкаської області.

Друже Перче!

Донедавна я був упевнений, що загальновідомий вислів: «точно, як в аптеці!» ні у кого не може викликати заперечень. А оце днями мене взяв сумнів. Сталося це після того, як я по рецепту лікаря придбав у Дніпродзержинській аптеці № 254 нітранол. На обгортці медикаменту зазначено, що придатний він до вживання тільки протягом одного року, а продали мені його через два з половиною роки після того, як цей строк минув.

Лікар категорично заборонив користуватися застарілим нітранолом, але працівники аптеки назад його взяти не захотіли.

Мені чомусь здається, що таких аптекарів теж лікувати треба. Але прописати їм ліки повинен, мабуть, тільки ти, Перче.

П. БОЖЕНКО.

У нас точиться дискусія. Про начальника шляхового будівельного управління № 32 В. О. Черв'якова. Він накоїв шкоди на 26 900 крб. Учасники дискусії поділились на три табори. Перші за те, щоб віднести збитки на рахунок держави. Другі — на рахунок Ріки (так зветься наша річка). А треті — стягти з Віктора Олександровича. Перші виходять з того, що держава наша багата і така сума їй нічпочім. Другі, навпаки, вважають, що Віктор Олександрович не такий багатий, щоб внести цю суму. Хай вона пливе за водою. А треті міркують так: нашкодив — відповідай!

Особисто В. О. Черв'яков схильний до водного варіанту. Він 3 роки добував на Ріці гравій і не помітив, як серед річки виросла кам'яна гатка, мов гора. А восени минулого року Ріка збунтувалась і потрощила всі багатотонні механізми і всі кріплення. Стихія! От і списати на стихію. А при чому тут стихія, — кажуть треті, — коли начальник управління не подбав про охорону механізмів і кріплень від стихії?! Мало того, що, добуваючи гравій, він завдавав шкоди і рибному господарству і водному режиму Ріки, так він ще й державне майно угробив! І тепер лежить воно мертвим залізним брухтом на березі. А В. О. Черв'яков нашвидкоруч поставив нові механізми і знову копирсається в Ріці, чхаючи і на її рибне господарство і на її водний режим.

Ні, Перче, ми за третій варіант: нашкодив — відповідай!

Василь КОХАН,
заст. редактора райгазети.

с. Міжгір'я на Закарпатті.

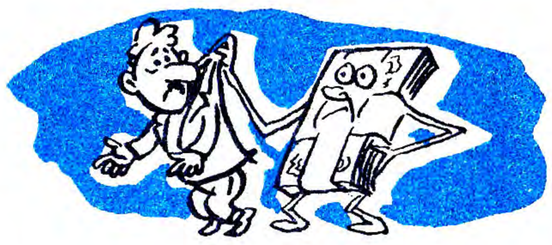

У нас, у Красненській сільраді висить телефонний апарат з ручкою. Крутнеш ручку, і ждеш відгуку телефоністки з райцентру. Крутити доводиться не дуже довго: часом — півдня, часом — день, а інколи — тиждень. Саме цей факт породив у нас раціоналізаторську пропозицію, яку ми вирішили запропонувати начальнику Іллінецького райвідділу зв'язку т. Кирилишину: а що, коли до ручки нашого телефону приладнати ще жорна? Непоганий міг би вийти млин.

Комусь, можливо, скрутиться, а вже т. Кирилишину, напевне, змелеться...

А. СТОРОЖУК,
дільничний уповноважений райвідділу МВС.

с. Красненьке Іллінецького району Вінницької області.

перець

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:
М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Журнал «Перець» № 4 (806) (на украинском языке).

Ціна 24 коп. на місяць.

Здано до набору 7. III. 1969 р. Підписано до друку 20. III. 1969 р.

БФ 11265. Зам. 01265. Тираж 1 800 000 прим.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94

Для телеграм: Київ, Перець.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Папір 70×108 1/8. Фіз.-друк арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:
http://perec-ua. livejornal.com

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Індекс 74393

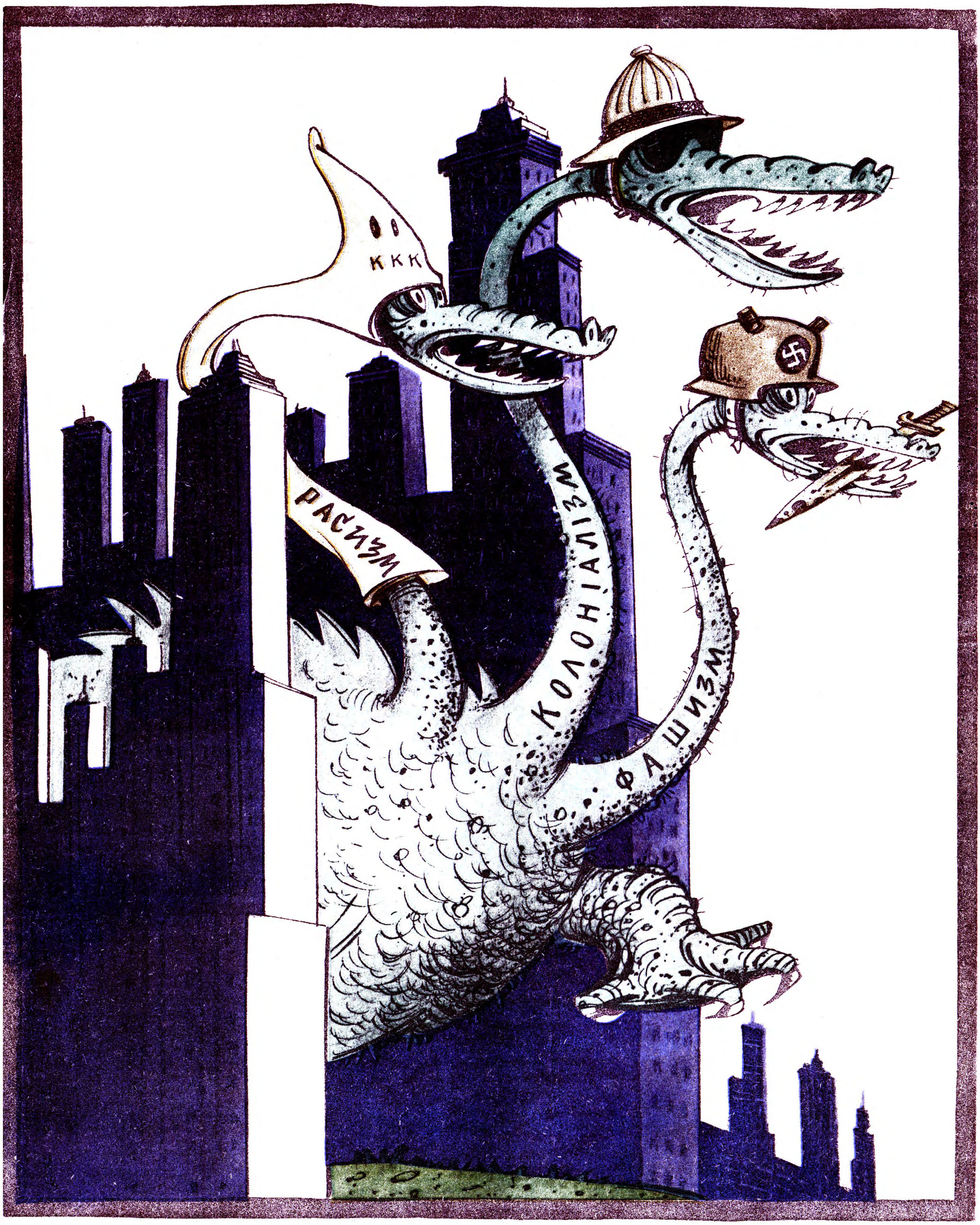

ПОТВОРИ КАМ`ЯНИХ ДЖУНГЛІВ